

Những Người Anh

Mũ Xanh

MX Huệ Chi

Trong bối cảnh tang thương của đất nước trước hiện tình lãnh đạo Cộng Sản Việt Nam dâng đất, bán biển và tài nguyên cho Trung Cộng, người dân Việt Nam nhớ hơn bao giờ hết những người lính tổng trừ bị Thủy Quân Lục Chiến trong sứ mạng bảo quốc an dân. Xuyên qua 21 năm cuộc chiến đấu vì tự do cho miền Nam, người lính Mũ Xanh luôn xung trận ở tuyến đầu trước mọi nguy biến. Trải dài qua cuộc chiến, bước hành quân của các anh từ biên giới Campuchia, rừng sâu Hạ Lào, chôn U Minh Cà Mâu đến vùng địa đầu giới tuyến Quảng Trị... Hình ảnh ghi dấu người lính Mũ Xanh đi canh giữ quê hương và bao suối máu thấm xương đào người nằm xuống khắp 4 vùng chiến thuật cho một Việt Nam trường tồn mãi còn in dấu...

Cho đến một ngày cuối tháng 4/75, người lính vẫn thủy chung chiến đấu trong sứ mạng thiêng liêng vì tự do cho đất nước: Vòng đai khép dần, lãnh thổ giới tuyến từ Biên Hòa ngang qua Bình Tuy đến Vũng Tàu và trọn miền Tây. Cộng Sản chuyển hướng vào Sài Gòn sau trận Long Khánh thất bại với SĐ18, đang chuyển hướng từ Bình Tuy qua Biên Hòa

mà huấn khu Long Thành là trọng điểm tiến quân vào Sài Gòn.

Mặc cho tình hình rối ren, dân kẹt giữa hai lần đạn, kẻ chạy qua, người chạy lại quanh xa lộ hướng ra Vũng Tàu tìm đường sống và Sài Gòn - hậu phương muôn thuở thờ yên bình cũng đang trong cơn sốt tháo chạy bằng mọi phương tiện thì nơi tuyến đầu- Ngã Ba Thái Lan, Hương Lộ 15, Thủy Quân Lục Chiến, TĐ7 Nhảy Dù và một đơn vị SĐ18 vẫn trực chiến, kim tay súng chống trả từng phút, từng giờ cho từng thước đất.

Khi chiến trường sôi nổi nhất, vào những ngày cuối tháng 4/75, những người lính vẫn can trường chiến đấu quyết giữ vững vòng đai Sài Gòn. Tuyến Xuân Lộc đã vỡ, đến giây phút này những người lính đã quá vất vả, quá hy sinh nhưng vẫn kiên cường chỉ biết làm tròn bổn phận. Tôi thiếu úy trẻ mới tinh, cái lon vừa được gắn khi Tổng Thống Trần Văn Hương vừa đảm nhận chức vụ. Ông kêu gọi tiếp tục chiến đấu giữ vững quốc gia. Hân hạnh những người bạn cùng tôi, giờ phút này Sài Gòn đang chuẩn bị di tản, thì chúng tôi những sĩ quan trẻ ra trận tuyến đầu, nơi đang chặn lại những

Thủy Quân Lục Chiến

đoàn quân CS muốn vào Sài Gòn.

Chiều đang xuống chậm, phía trước đang chờ những gì mấy ai biết, nhưng chắc chắn là trận đánh sẽ rất ác liệt. Tiểu Đoàn 1/TQLC đang đóng quân ở dốc 47 và trên kia hướng Bắc, nơi huấn khu Long Thành đang đánh nhau. Thiệt tình mà nói lúc này tôi ló ngó quá, quên hết những gì mình đã học ở quân trường, chỉ biết mình cùng mọi người cầm súng sẵn sàng. Nhìn cái gì cũng lạ, lính TQLC bình tĩnh quá khi phía trước súng nổ âm âm tiếng pháo.... Tôi thấy ông Tiểu Đoàn Trưởng chỉ huy qua máy rất thoải mái và quay qua tôi nói vội hoàn cảnh này giúp gì được thì giúp với bộ chỉ huy tiểu đoàn, còn những người bạn đã được chỉ định ra phía trước, nơi đang đánh nhau, và lúc này trời chạng vạng tối, đã thấy lập lòe những ánh lửa bùng lên với tiếng âm âm vọng về.

Tôi đến súng nổ kinh hồn, phi trường Biên Hòa đang nổ cháy và phía trước báo về Cộng quân tràn vào như biển người. Tiểu Đoàn Trưởng ra lệnh gom lựu đạn tiếp lên cho Tiểu Đoàn Phó đang trực tiếp chiến đấu. Ôi tận mắt tôi thấy sự can đảm điều binh, sự kỷ luật và tinh thần chiến đấu bình tĩnh để giữ trận tuyến. Đã đánh nhau là có sự hy sinh, và những người bạn mới lên có người đã bị thương vì pháo.

Qua một đêm trời lại sáng ngày 29 tháng 4 và súng vẫn nổ, gần trưa lại pháo dữ dội. Tiểu Đoàn chuyển tuyến và bên cạnh chúng tôi có cả Tiểu Đoàn 7 dù và ĐĐ18BB cùng dàn trận và tránh pháo. Càng về trưa càng pháo ác liệt, giữa cảnh náo loạn, người dân chạy tránh giặc và đương nhiên chạy về phía lính miền Nam.

Chúng tôi di chuyển suốt ngày cho tới khu-ya đó mới vào căn cứ Long Bình để sáng mai, Tiểu Đoàn không còn liên lạc, không yểm trợ và tiếp vận. Những người lính và sĩ quan vẫn chờ lệnh chiến đấu. Nhưng gần đến trưa, tôi và bao lính chiến khác ngơ ngác giữa lệnh đầu

hàng qua đài phát thanh Sài Gòn từ Tiểu Đoàn Trưởng nghe được. Thua sao dễ dàng quá, sao chua cay quá! Đồng minh của tự do đã nhường bước cho CS thắng sao? Bi đát lịch sử sang trang, ngày này cả miền Nam khóc: Sài Gòn đã mất...và tang thương từ đây.

Rồi chúng tôi và bao bạn bè vào tù lâu dài rồi sau 6 năm, 8 năm, 10 năm lần lượt trở về bơ vơ với xã hội phân biệt, bị quản chế rồi lần lượt đi vùng kinh tế mới, vượt biên, người H.O...gặp nhau lại trên đất Mỹ, những đồng đội cũ đã như chim lạc bầy giữa quê hương. Thời gian làm tàn phai những dấu vết. Người lính già chua xót nhìn lại quê hương vẫn ngày càng rách nát, băng hoại về mọi mặt. Nhưng tinh thần chiến đấu và sự hy sinh cao cả của người lính miền Nam khó xóa nhòa nhờ những chuyện kể truyền khẩu những bài viết ở hải ngoại và nhất là thời đại internet nên sự thật được trải bày khó che dấu. Tự do của thân phận người nhược tiểu bị thay đổi.

Như một mối duyên tình đặc biệt, nhân đại hội kỷ niệm 64 năm thành lập TQLC 2018 San Jose tôi được gặp các anh Mũ Xanh, những người từng chỉ huy trung đội, đại đội, tiểu đoàn, những người lính và vợ lính. Gặp gỡ, hàn huyên tâm sự và nghe kể lại những câu chuyện xưa tôi chưa từng biết. Càng biết càng thấu hiểu sự hy sinh gian khổ của các anh. Cuộc chiến triền miên nên các anh hết biên giới Campuchia, đến giải tỏa Mậu Thân Huế, Hạ Lào, rồi Quảng Trị. Nơi nào nguy hiểm nhất các anh đến. Ngoài sự gan dạ, các anh còn chấp hành đúng lệnh và kỷ luật rất cao. Gian khổ nào hơn nữa giữa chiến trường khốc liệt vẫn quyết chiếm mục tiêu, chịu đựng mưa nắng, thiếu thốn và những ngày giao tranh chỉ có cơm sậy nước lã. Các anh ngủ ven rừng bờ suối là thường tình như cơm bữa.

Tinh thần của Mũ Xanh cao thượng làm

sao khi chiến công đầy mình vẫn khiêm nhường không đòi hỏi quyền lợi hay đặc ân. Khi cần sẽ hy sinh những ngày nghỉ phép cho đơn vị cần. Hậu phương an lành là ước nguyện của các anh. Và đặc biệt khi vào tù các anh còn dũng cảm chịu đựng “tù trong tù” một hình thức biệt giam đầy đọa. Cai tù còn trả thù bản tiện những Mũ Xanh có thành tích chống Cộng như MX Võ Văn Gắt, MX Lê Quang Liễn, MX Nguyễn Kim Chung, MX Phạm Văn Tiền, MX Trần Thiện Hiệu với cả chục năm cùm xiềng biệt giam tại Bình Điền. Anh Bồng, người bị thương tích đầy mình, đã từng vào sanh ra tử, vẫn khiêm nhường không khoe khoang bao giờ. Gặp anh ở quán cà phê nơi thành phố Oakland, anh em nhận ra nhau, anh chỉ nói nhỏ:

*“Gặp nhau nhắc lại thời chinh chiến
Sa trường lửa đạn có hề chi
Chiến trường ngày đó còn lưu vết
Sờ lại đau cùng sông núi đau”*

Rồi đến MX Hoa Biển cùng bao chàng kiếm cung Võ Bị mới ra trận lần đầu bị những vết thương kỷ niệm đau đớn thua trận, chứ vết sẹo giờ đã im lìm chỉ nhắc khi trời trở gió. Nỗi đau thật đau và sâu kín từ sâu thẳm 1975 được nhắc nhở một cách chung tình mỗi khi trở trời để nhớ về đồng đội và quê hương.

Được tham dự đại hội 2018, sinh nhật 64 năm TQLC, tôi được nghe kể những chiến tích hào hùng như chiếm Cửa Việt trước ngày ngưng bắn, những ngày trước khi cò bay trên Cỏ Thành Đình Công Tráng. Đặc biệt, đại đội trưởng Chánh chỉ có 2 trung đội dám chơi lại cả tiểu đoàn để cứu đơn vị bạn bị bao vây. MX Nguyễn Văn Dương, ĐĐT lâu dài của đơn vị, gốc Quảng Trị, điều quân lòn lách giữa những tròng bom “tinh Khôn” khốc liệt chưa từng có mà lẫn ranh sinh tử quá sức mỏng manh vào những giờ phút dứt điểm để cấm cờ chiến

thắng lên Cỏ Thành Quảng Trị. Chuyện tử sinh các anh đầy kỷ niệm can trường, khi nhắc những huy chương các anh nghẹn ngào không quên những người bạn đã bỏ mình, đã thương tật, và các anh cũng không quên những người bạn còn ở quê nhà.

Kết thúc cuộc chiến, nghe kể những con số tôi cứ hình dung cứ 4 người có 1 người đã hy sinh. Dù vậy, quân số Sư Đoàn TQLC luôn thặng dư vì có hy sinh có tình nguyện và luôn trên 15 ngàn người, cấp số sư đoàn luôn dư. Chỉ kết thúc trận Cỏ Thành đã hy sinh đến 3 ngàn rưỡi. Một đánh đổi to lớn, rất đắt giá để không mất đất, để lấy lại sức sống cho miền Nam lúc đó. Sư Đoàn Mũ Xanh đã có 8 lần tuyên dương anh dũng, chuyện đâu có dễ, đây là tinh thần quyết chiến quyết thắng của mọi người trong đơn vị. Lính Mũ Xanh đa số thừa tình yêu quê hương với sự chiến đấu được cuốn hút từ chiến trường này qua chiến trường nọ. Lính Mũ xanh lại thiếu tình yêu lửa đôi do không có thời gian tình tự vì mãi dẫn thân theo bước hành quân của “Mười Hai Tháng Anh Đi”... Tháng Hai xua quân ra Huế, tháng Ba về trấn ven đô. MX Chánh, MX Dương-Sói Biển, những người hùng Quảng Trị tâm sự:

-Ra trường về đơn vị, theo đoàn quân từ chiến trường này qua chiến trường khác. Khi may mắn lắm được 5, 7 ngày phép thì phải về thăm cha mẹ. Nhà thi ở Nha Trang, Bình Định phải lấy phương tiện C130 về Sài Gòn rồi qua ngày lấy xe về miền Trung còn lại đôi ba ngày trọn vẹn thì dành cho mẹ cha nên không có cơ hội làm quen với ai được, mà đời lính thì tiếp nối mãi như thế. Theo bước hành quân, thoáng mơ bóng dáng một người em gái hậu phương chưa từng làm quen khi bắt gặp một đóa hoa rừng hay một màu tím hoa sim trên những đồi hoang vùng Cam Lộ, Ái Tử. Thấp thoáng trong đại hội là những cặp đôi đẹp tuyệt

Thủy Quân Lục Chiến

---

vòi được nhìn như “Trai anh hùng gái thuyền duyên” sánh bước bên nhau. Các anh chị như Hiền, Bích, Gắt, Bồng Sơn, Sơn VT thật lãng mạn sánh đôi, người muôn thuở sánh bước bên những anh hùng rục chiến công. Nghe tâm sự thì: “À, tôi biết anh từ trong kiếp nào, từ mơ ước làm người yêu của người trai anh hùng, và kiếp này tôi mãi nguyện có anh”.

Đó chính là cái kết huyền thoại những người em gái hậu phương yêu lính, khi những sợi tơ trời một thời giăng bay trên khung trời Huế cảnh những em gái nữ sinh Đồng Khánh ôm cặp sách thẹn thùng nhìn các anh màu áo hoa biển trên đường hành quân ngang qua thành phố yên bình cổ kính này. Cũng đã có những duyên thê tưởng như đã chìm lắng dưới dòng Hương Giang thơ mộng sau 43 năm tàn cuộc chiến nhưng bỗng rục dậy nắm bắt huyền thoại cuộc tình sau cuộc rong đuổi: “Tôi Đi Tìm Anh” của chặng đường thiên lý ngay trong đêm đại hội “Về Đây Anh Mũ Xanh 2018”-San Jose.

Dù là Sư Đoàn thiên chiến nhưng những người lính Mũ Xanh vẫn rất hiền hòa mới là lạ, cứ hỏi những người nơi họ đóng quân thì biết: “Rất gần gũi và được dân quý mến”. Người Quảng Trị cứ nhắc các anh hoài. Các anh hành quân liên miên hết tháng hết năm, các anh chờ đợi gì? Thanh Bình- chỉ là thanh bình trên quê hương thôi để mẹ vui với con thơ, chồng trở về với vợ hiền. Đây là chiến tranh bảo vệ, chỉ trên mảnh đất miền Nam chống trả chiến tranh xâm lăng của Cộng Sản miền Bắc.

Càng khốc liệt chống trả trên các chiến trường, người lính Thủy Quân Lục Chiến càng chứng tỏ là lính Hòa Bình khi bảo vệ cho miền Nam tự do, thanh bình chứ thật sự có đem quân viễn chinh ra đánh miền Bắc đâu. Nhưng hiệp định ngưng bắn quái ác, ngưng bắn da beo và giặc không rút về bên kia giới tuyến

thì làm sao mà yên ổn được? Thật vậy, chúng chờ ngày ta hết tiếp liệu chúng nổ súng tấn công! Gặp nhau nhắc lại chuyện cũ ai không đau lòng thắt ruột, chúng ta sẵn sàng chết cho quê hương nhưng lúc đó không có chỗ để chết. Những đàn anh đã an ủi nhau và nói với đàn em rằng chúng ta đã làm hết mình với trách nhiệm người lính.

Tham dự đại hội hôm nay tôi tìm gặp niên trưởng Bồng Sơn, Tiểu Đoàn Phó TĐ1 Quái Điều để chào kính và ngỏ lời cảm ơn anh người đã cứu bạn tôi và nhiều bạn khác nữa mới ra trận lần đầu cũng là trận cuối của lịch sử chiến tranh Quốc Cộng. Anh Bồn là thần tượng của nhiều người, rất vui và hiền, luôn thương quý đàn em, bảo vệ hết mình, trong chiến trận thì luôn hiền ngang lên trước đúng mực anh hùng.

Duyên tình cùng TQLC chỉ mấy ngày ngắn ngủi cuối 4/75 chúng tôi những sĩ quan trẻ đã chứng kiến trận đánh cuối cùng tưởng sẽ rất ác liệt, nhưng CS chỉ giàu hỏa lực pháo và lúc này gần vào Sài Gòn nên chúng cố tình tránh lực cản của những sư đoàn quyết tử lính Công Hòa. Chúng đã thắng trên thời cơ chính trị, trên dàn xếp và lừa lọc để mấy chục năm nay đau thương cho dân tộc!

Chỉ những ngày cuối này tôi tận mắt thấy sự dũng cảm can trường của những người lính Mũ xanh, Mũ Đỏ và SĐ18 cũng như bao người lính khác của quân đội miền Nam: Tất cả cùng ngăn cản những tiến công không cho CS vào Sài Gòn. Họ chỉ biết chiến đấu không bỏ cuộc, người lính không nghĩ đến bỏ cuộc, chỉ biết danh dự và trách nhiệm trên hết, điều mà tổ quốc đã trao, điều đã tuyên thệ ở vũ đình trường, ở nền giáo dục của VNCH.

Gần 50 năm trôi qua từ trận tái chiếm Cổ Thành đã đi vào lịch sử, nay các anh thời đó là những thanh niên 20 đến 30 nay đã 70, 80. Ôi, thời gian! các anh đã cống hiến tất cả tuổi

trẻ cho quê hương. Gặp nhau ở đại hội, nhìn quanh tôi thấy các anh như trẻ lại, vẫn còn dáng dấp oai hùng, hiên ngang một thời.

Quân số hôm nay, tôi thầm nghĩ, đủ cơ bản cho thành lập lại sư đoàn Mũ Xanh, đó là tinh thần thôi, chỉ mong thế hệ tương lai kế tiếp.

Tinh thần các anh còn đó, một thời đã giữ cho hậu phương vững chãi, người dân yên tâm lo ăn lo làm vui chơi, chợ đồ, công việc. Trẻ em được đến trường. Sự hy sinh của người lính muôn đời vẫn thế, không cây công, không kẻ lẻ đòi hỏi gì. Niềm vui của các anh là hậu phương yên bình, cuộc chiến vừa qua chúng ta chỉ tự vệ hòa bình chống xâm lược. Viết về các anh Mũ Xanh chỉ một niềm kính mến và cảm phục đức hy sinh.

Hỡi thế giới tự do! Hãy biết rằng những ngày cuối cùng của Sài Gòn thất thủ, chúng tôi, những người lính, vẫn chỉ biết chiến đấu bảo vệ tự do miền Nam. Chỉ những người quyền cao chức trọng được sự gợi ý của Mỹ mới được lên máy bay hoặc ra hạm đội đi thoát nạn CS.

Tinh thần cao cả của người lính Cộng Hòa đáng được nâng cao kính trọng. Vâng, một ngàn lần tinh thần chiến đấu và hy sinh cao cả của các anh Mũ Xanh còn mãi sáng ngời. Người lính Mũ Xanh tuy chỉ vẫn còn mong tiến bước, nhưng sức không kham nổi đoạn đường. Tiếp nối là những hậu duệ cùng hướng về quê hương trong cuộc chiến đấu không ngừng nghỉ cho một Việt Nam Tự Do. Hỡi Young Marines Thu Hà, Nguyễn Lương Việt ..

Tháng 8 năm 2018

MX Huệ Chi

Bông dừng ngày tháng xoay lưng lại
 Nhật nguyệt buông tay trượt bóng dài
 Soạn án thư xưa còn vương vãi
 Chợ nhớ xuân về một sớm mai
     Đâu lúa non thơm hương con gái?
     Cau vườn bông trắng ngậm sương mai
     Bờ ruộng hoa vàng chen liếp cải
     Trên nương trong gió thoảng hương lái...
 Quê hương còn có ngày quay lại?
 Mẹ hỏi bao giờ xuân thái lai
 Ly hương rài rạc sầu tê tái
 Tang bồng chưa phủ nợ oằn vai
     Xuân hạ thu đông rồi xuân tái
     Gối mòn lau lách nát rơm hài
     Đưa em tìm lại tuổi trâm cài
     Má thắm xanh màu ngọn tóc mai
 Xuân xanh lệch bước chân hồ hải
 Lều cỏ am bản đoạn chí trai
 Giữ câu thơ cũ ra đồ lại
 Trải khúc lựa xưa họa nét ngài
     Bông dừng ngày tháng xoay lưng lại
     Đã thấy xuân về một sớm mai
     Bông dừng ngày tháng xoay lưng lại
     Trao đóa lan hài xuân mãn khai...

Thần Ung Dzuy Lynch